

א שבת אלל הרבי

מליזעסק

פרשה זו יפה נדרשת בשב"ק פרשת קרח תשפ"ו

חצר הקודש ליזענסק קרית גת * אימייל – 10747962372@gmail.com

קו שיעורי תורה ליזענסק * 0747-962-372 שלוחה 0 להשארת הודעה . שיעור בספה"ק נועם אלימלך שלוחה 6

דרשות פרשת השבוע: בלה"ק. שלוחה 5 באידיש. שלוחה 9 שיעור יומי בעניני הפרשה ומועדים. שלוחה 2

הרבי הנועם אלימלך. רבי של תורה ויראת שמים מלמד אותנו בפרשות השבוע דרך ה' כראוי וכנכון, מלמד אותנו את מהות הנהגתם של משה רבינו וקרח כדי שנלמד איך להתנהג ולנווט את מחשבותינו בדרך השם הנכונה. הרבי בכל שש עשרה חלקי הפרשה משלים את סוגית ההנהגות ורעיונות האדם. ומתחיל לבאר שנדע בכלל מהמושג של עבודת ה' הנקראת צדיק ומבאר שעבודה זו קשה היא ומלווה בנסיונות קשים לעמוד בהם, ומלמד אותנו איך לעמוד בנסיון, איך להתגבר, איך להמשיך בעבודת השם ביתר שאת וביתר עוצמה בלי להכשל. ומסיים איך להתנהג בחיי היום יום בהליכות חיינו המעשיים בדרך הרצויה, ומדגיש הרבי "כל אחד יכול" רק נתרגל ונשנן מה שמלמד אותנו ולא נהיה כתינוק הבורח מבית הספר, ונזכה שיטהר לבנו לעבוד את ה' באמת באהבה בשמחה ובטוב לבב.

א

ויקח קרח תרגומו ואתפליג. נ"ל בהקדים לפרש פסוק "יהי רקיע בתוך המים" כו', דהנה יש להבין על שברא הקב"ה בעולם שיהיו צדיקים ורשעים, והלא אין חפץ הש"י ברשעים, אך מחמת ש"אין צדיק בארץ כו'" ולמען שלא יהא ח"ו קטרוג על הצדיק, כי הצדיק צריך לתקן העולמות שזה הוא מעשה דקות ורוחניות, וע"י הרשעים ניכר ונראה צדקת הצדיק, כמ"ש שלמה המלך ע"ה "כיתרון כו' כן יתרון החכם מן הכסיל" ופירושו המפרשים כמו שע"י חושך ניכר מעלת האור כן ע"י הכסיל ניכר מעלת יתרון החכם בחכמתו, ובראות המקטרג רשעת הרשעים נגד צדקת הצדיק שבחר בחיים בבחירתו שנתן לו הש"י אז נסתם פיו מלקטרג עוד עליו. וזהו פירוש "יהי רקיע בתוך המים", ר"ל הצדיק שנקרא בשם 'רקיע' ע"ש הדקות והרוחניות מלשון "וירקעו פחי הזהב", שיהיה לו כח לתקן ע"י התורה הקדושה הנקראת "מים". "ויהי מבדיל בין מים למים" כלומר ע"כ הוכרח להיות הבדל בין מים למים, והיינו שיהיה צדיק, וגם ניתן רשות ובחירה לאדם להיפך ח"ו, ואף גם הוא יש לו חלק בתורה כמו שאמרו "רקנין שבך מלאים כו'", ובראות המקטרג ההבדל שבין הצדיק והרשע אין יכול שוב לקטרג עליו ויכול הצדיק לפעול פעולתו כנ"ל. וזהו פירוש הפסוק "ונתתי כפרך מצרים כוש וסבא תחתך", כפרך הוא מלשון כפירה וחסא ח"ו, והיינו אם ח"ו הצדיק נכשל קצת בחטא קל כנ"ל, לעומת זה נתן הקב"ה רשעים, כמו למשל מצרים ושאר אומות כוש וסבא בעולם, כדי שע"ז לא יהיה כח למקטרג לקטרג על הצדיק. ולכן כתיב "תחתך" שפירושו שהם כבושים תחתך, כי כיון שנסתם פי המקטרג ממילא כבושים תחת הצדיק כל האומות. וזהו "ויקח קרח" תרגומו "ואתפליג" דהיינו שעשה חלוקה והבדל, שע"י רשעתו היה ניכר צדקת אביו שהיה צדיק גדול, ולכן מייחסו אחר אביו. וק"ל.

ב

או יאמר "ויקח קרח - ואתפליג", כי בריאת אדם ונשמתו חצובה מתחת כסא הכבוד, לזה צריך להיות עיקר דירתו בעולמות עליונים וליתן השפעות מעולם התחתון עד א"ס ב"ה, וכשאדם עובר עבירה ח"ו, אז הוא מפריד עצמו מהעולמות עליונים ואין להם בו שייכות כלל, ונשאר גופו ונשמתו בעולם השפל הזה. וזה תרגומו "ואתפליג", פירוש שהפריד עצמו מעולמות, וזהו "אוהב ה' שערי ציון כו'", כי העולמות הם שערים לאדם שיחזור דרך שם למקום חוצבו, ולהשכין נשמתו תחת כסא הכבוד, וזהו "אוהב ה' שערי ציון" הם השערים המצויינין בהלכה, והם העולמות שנותן בהם השפעה וחיות, ואימתי הוא אוהב אותם? "מכל משכנות יעקב" פירוש כשישראל שוכנים תחת כסא הכבוד.

ג

או יאמר "אוהב כו" ע"פ הפסוק "מה טובו אהליך יעקב כו", דמדריגת יעקב הוא מדריגה התחתונה וישראל הוא מדריגה עליונה, ואהל הוא בנין עראי ומשכן הוא הקבוע, וזהו "מה טובו אהליך יעקב" פירוש מה טוב הוא כשהמוני עם קובעים לתורה עיתים כאהל שהוא בנין עראי, "משכנותיך ישראל" פירוש הצדיק השלם שהוא קובע עצמו בקביעות בעבודת הבורא כמשכן הקבוע.

והנה דרך הצדיק העובד ה' בקביעות. נדמה אליו תמיד שעדיין לא התחיל כלל לכנוס בעבודת הבורא, ודומה לו שאינו עומד אלא על שער העבודה, וזהו שאמר "אוהב ה' שערי ציון" שאוהב השם הטוב אותם הצדיקים המצויינים בהלכה והם בעיניהם כעומדים על השער עדיין, "מכל משכנות יעקב" פירוש מאותם הנקראים בשם יעקב והם סוברים שכבר עשו בעבודתם בנין קבוע כמשכן הקבוע. וק"ל.

ד

ויש לפרש עוד בדרך אחר. "ויקח קרח" דאיתא במדרש "למה תורת ה' תמימה? בשביל שהיא משיבת נפש". והנה המדרש הוא מופלא הפלא ופלא. ונראה כי המקובלים כתבו שקרח היה גלגול קין, לכך נאבד ע"י פתיחת הארץ כדי לתקן אשר פצתה האדמה את פיה לקחת דמי הבל אחיו, ולזה הוצרך קין להתגלגל בקרח לתקן זה, ולמה לא תיקן קין אז בעצמו זה הדבר באותו הפעם? אלא שברא השי"ת ב"ה בגלגולים כדי שיהיה תורתו שלימה, שאל"כ היה חסר פרשת ויקח קרח בתורה. ובזה דברי המדרש המה מבוארין היטב "למה תורת ה' תמימה? בשביל שהיא משיבת נפש" פירוש בשביל שהקב"ה ברא העולם ע"י גלגולים כנ"ל.

ה

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי. פירש הש"י "ולא הזכיר בן יעקב שביקש כו' והיכן נזכר שמו על קרח בהתיחסם על הדוכן". ויש לדקדק על קושיות רש"י ז"ל "והיכן כו'", מה היה קשה אם לא היה נזכר שמו בשום מקום? ויש לפרש שרש"י ז"ל כיון בקושיתו להורות לנו דבר גדול, כי היה קשה לרש"י בהפסוק מה לנו ליחוסו בן יצהר כו', אלא פירושו הוא שלקח את היחוס הזאת למחלוקתו וחלק עליהם מחמת יחוסו, ולא זכר את יחוס של יעקב במחלוקתו שביקש כו', ושורש הדבר שזכות אבות הוא דבר גדול ועומדת לו לאדם בשעה שהוא רוצה לעבוד את ה' שיהיה לו סייעתא מן השמים לעשות המצוה בשלימות, וזאת אינו אלא כשלא לקח מעלת היחוס לצד אחר אזי בודאי עומדת לו לעבודת הבורא, וזה שפירש רש"י "ולא הזכיר בן יעקב" וכיון שלא נזכר שמו על המחלוקת, אזי בודאי שנזכר שמו לעבודת הבורא, והיכן נזכר שמו? ומפרש שנזכר שמו על הדוכן. והבן.

ו

ויאמרו אליו רב לכם כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' כו'. דהנה יש לדקדק "כי כל העדה" מה זה נתינת טעם על הקודם? אך הענין הוא דכך אמר להם "רב לכם" פירוש הגדולה שיש לכם לא בא לכם מצד עצמיותיכם שאתם ראויים לגדולה, רק מצד ש"כל העדה כולם קדושים" ע"ד דאיתא במדרש שהקב"ה הראה לאדה"ר דור ודור ודורשיו כו', דור לפי דורשיו ודורשיו לפי הדור, והיינו אם הדור צדיקים גם הדורשים הם צדיקים, "ומדוע תתנשאו על קהל ה'" ע"ד שפרשתי "אשר נשיא יחטא" ופירשו בגמ' "אשרי הדור שהנשיא חוטא", ופירשתי בדרך הזה, דהנה הצדיק הוא מופרש ומובדל מכל עניני עוה"ז ואין לו שייכות עם העולם כלל, ועי"ז קשה להעולם שיעלה הצדיק אותם כי אין לו שייכות עמהם. אך אם יארע לצדיק איזה חטא ח"ו, אז יורד ממדרגתו ומהרהר בתשובה, עי"ז יוכל לחזור גם העולם עמו בתשובתו, וזהו שאמרו "אשרי הדור שהנשיא חוטא", עיין בפ' ויחי באריכות, ואח"כ כשהצדיק עושה זה העובדא ומעלה את העולם עמו, הוא בא למדריגה גדולה יותר עבור זה. וזהו שאמרו "ומדוע תתנשאו כו'", פירוש שאתם מתנשאים עצמכם שיש לכם מדריגה זו להעלות העולם עמכם, ובאמת א"צ לזה "כי כל העדה כולם קדושים". וזה שאמר משה "לא חמור אחד מהם נשאתי" פירוש לא באתי כלל למדריגתי על ידכם, כי לא נשאתי את חמורם זו גופם, "ולא הרעותי את אחד" פירוש לא אירע לי שום חטא ורעה ח"ו שאפול ממדריגתי להתערב עמהם כנ"ל.

ז

וידבר כו' בקר ויודע ה' כו' ואת הקדוש ויקריב אליו כו'. פירוש לא כדבריכם שעל ידיכם באתי למדריגה זו, לא כן הוא, כי אם מחמת שנהגתי עצמי בדרך הזה, שתיכף ומיד בקומי ב"בקר" יחדתי שמו הגדול והנורא ביחודים ודביקות, וזהו "ויודע ה'" מלשון וידע את חוה שפירושו יחוד, וזהו "בקר ויודע ה' את אשר לו" שיחדתי קב"ה ושכינתיה עם העולמות, "ואת הקדוש" פירוש הצדיק אח"כ מקדש עצמו במחשבות טהורות, "והקריב אליו" פירוש שמקרב עצמו להשי"ת להתפלל לפניו ואחר כך "אשר יבחר בו יקריב אליו" ר"ל מי שהשי"ת ב"ה בוחר בו, יקריב אליו - הוא מקרב אליו במדריגות קדושות, ולא כדבריכם שאתם אומרים שעל ידכם באתי למדריגה זאת. וק"ל.

ח

או יאמר "בקר ויודע" כו'. כי משה רבינו ע"ה רצה דווקא לעשות להם טובה שישארו חיים, לכן אמר שימתינו עד אור הבקר שאז הרחמים גוברים וחסד אל מתגלה, וכשהחסד גובר אז אעפ"י שהאדם חייב אעפ"כ הקב"ה מרחם עליו, בהיות שמרחם על מעשה ידיו שהם ברואיו לבלתי השחיתם, או מחמת שהקב"ה רואה זכות הצדיק שבדור ובזכותו מרחם על הדור ומכפר להם הכל, לכך אמר להם "בקר" שהחסד גובר, "ויודע ה' אשר לו" פירוש שהש"י ירחם עליכם בשביל שאתם שלו ופועל ידיו, או "ואת הקדוש והקריב אליו" שיקריב אליו זכות הצדיק הקדוש ויגן עליכם למחול לכם. וק"ל.

ט

או יאמר "וישמע משה ויפול על פניו" כו', י"ל ע"פ דרך הלצה, כי איתא בגמרא אסור לאדם ליפול על פניו אלא א"כ יודע שנענה כיהושע כו', ומשה רבינו ע"ה היה עניו מאד והיה שפל בדעתו מכל אחד, והיה מתיירא ליפול על פניו, ואחר ששמע מקרח שאמר שהוא הרב והנשיא שבישראל ולו ראוי הגדולה, התחיל ליפול על פניו, ולזה נאמר "וישמע משה ויפול" כו'.

י

ויאמר משה אל קרח קחו לכם מחתות קרח כו' קטורת. כתב רש"י "וכי טפשים היו הלא התרה בהם אלא הם חטאו בנפשותם וקרח שפקח היה" כו'. ולכאורה תמוה מה התירוץ הם חטאו כו', ע"ז ג"כ קשה למה חטאו וכי טפשים היו, אלא נראה דהנה בודאי שכוונתם היתה גדולה מאוד לשם שמים, כי תשוקתם היתה לכהונה גדולה ולהקטיר קטורת לפני ולפנים, וקשה הלא צריך לזה דביקות גדול, אלא ע"כ צריך לומר שזה גופא היתה כונתם, כי הם היו ראשי סנהדראות כולם, לכן היו מתאווים אל העבודה הזאת כדי שעל ידה יוכלו לתקן את שלימות נפשם ולבוא אל הדביקות היותר גדול. ומשה הבין זה ג"כ, אך שהבין עוד יותר שהם לא יוכלו לגמור זאת בדביקות שלהם, כי צריך בהכרח לזה דוקא בני אהרן המובחרים ולא שאר העם, כי לדביקות צריך יראה גדולה שלא יהנה ממנה להנאת עצמו כלל רק התפשטות גמור, וזה היה חטא נדב ואביהוא כאשר נבאר אי"ה בתוך הביאור.

ותחילה נפרש דברי הגמרא שאמרו "מאי טעמא מתו בני אהרן על שהורו הלכה כו', וחד אמר שתויי יין נכנסו למקדש". ולכאורה תמוה, הלוא בפסוק כתיב בהקריבם אש זרה, והם מפרשים טעמים אחרים. ונראה כי הם לא אמרו רק הטעם הפסוק כי חטא בני אהרן היה על שהקריבו אש הדיוט, ובאמת אמרינן אע"פ שבא אש מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט, וא"כ עשו כדת ולמה נענשו? ולזה באו המפרשים הנ"ל לפרש החטא ולמה היה העונש. והפירוש הוא כך, שכוונת נדב ואביהוא היה לטובה מאד, כי היה להם דביקות גדול מאוד, והדביקות נקרא "אש" ע"ש שהאדם מקרב עצמו אל אור שכינתו ובווער בקרבו האור הגדול כאש בוערת, ויש ג"כ אש אחר, והיינו שיש לאדם חשק ותענוג גשמי ולבו בוער לדבר ההוא, ואש הדביקות נקרא "אש מן השמים", וזה הגשמי נקרא "אש מן ההדיוט", והאדם צריך להעלות הכל למעלה, אפילו כל ההנאות הגשמיות, הן אכילה ושתייה ובכל המידות צריך להוציא יקר מזולל, וזו היא "אע"פ שבא אש מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט", אלא שבשעה שאדם מדבק עצמו אין רשאי לערב בתוכה שום צורך הנאתו, שח"ו פוגם במקום ההוא אשר הדביקות שם שורה.

והנה הם היו בדביקות גדול מאוד ולא היו רשאיין לקרב לשם באש זרה ולכך נענשו, וידוע שהדביקות מרומז בשם "יין המשומר בענביו", ולכך אמרו בגמרא שנענשו על האש זרה כנאמר בפסוק, והוא משום הטעם "שנכנסו שתויי יין", והרמז על הדביקות הגדול המרומז ביין, ולא היה להם להקריב במקום ההוא האש של הדיוט. "וחד אמר על שהורו" כו', ג"כ כך שקאי על בהקריבם, אלא שמפרש מה היה האש זרה שפירושו הנאה גשמי כדלעיל, ומפרש שהיה להם תענוג גדול מזה על שבאו על דבר האמת להקריב אש זרה כמו שבאמת הוא מצוה כנ"ל, והיה להם תענוג מזה שכוונו האמת, וזו היה "על שהורו הלכה בפני רבן", פירוש שהם עשו כך בדעתם קודם ששמעו מפי רבן, וכוונו האמת ובאו לידי הנאה מזה, ובשעת הדביקות לא היה להם לחשוב הנאתם כלל.

וזה עצמו היה חטא ר"נ איש שרצו להקטיר קטורת למען התקרב אל האור העליון לתקן נפשם, אך שמשו ידע שהם אינם במדריגה זו, שצריך לזה בהירות גדול בלי שום הנאה עצמיות, לכך אמר להם "קחו לכם מחתות" פירוש ואז תבחנו אם תוכלו להיות במדריגה זו להתקרב בעבודה, ובשביל זה הכוונה שכוונו עצמם לשמים אמר הש"י ב"ה לאהרן "הרם את המחתות כו' כי קדשו", פירוש שיש להם קדושה לאלו המחתות, מחמת שכוונתם היה לשמים אלא שלא היו במדריגה זו וכדלעיל, "ואת האש זרה הלאה" פירוש האש הדביקות שלהם ישאר למטה שלא ידבק עצמו שום אדם בזה הדביקות, לכך זרה הלאה למרחוק שלא יתקרב לשום אדם, וזה כוונת רש"י במ"ש "הם חטאו בנפשותם", פירוש הם סברו שיתקנו בזה את נפשם. והבן מאד ותרבה הדר והוד.

י"א

וידבר ה' אל משה קח מאתם מטה כו'. נ"ל בהקדים לפרש דברי התנא "ראה את המציאה" כו', דהנשמה נקרא "מציאה", ע"ד שאמרו מצאתי דוד עבדי ודרשו חז"ל היכן מצאו בסדום, ונמצא הנשמה נקרא מציאה, ולהבין הטעם נראה שהוא ע"ד דאיתא בספרי המקובלים טעם למה יצאו אברהם מתרח וכן כמה צדיקים הקדושים יצאו מאבות הטומאה, ופירשו מחמת שהמקטריגים החיצונים בראותם הנשמה העליונה וגבוהה אינם מניחים לה לצאת לעולם ועושים כל התחבולות לעכבה, מה עושה הקב"ה? נותן אותה בגוף טמא ואז מניחין אותה ועי"ז באה הנשמה בעולם, כי גם הם בראותם שיורדת למקום טמא

סוברים שבוודאי א"א שתעלה במעלות קדושים, ונמצא היא כמו מציאה, וזהו "ראה את המציאה", ר"ל אדם שזכה אל מציאת נשמה, "ונפל עליה" פירוש שפגם בה כמו ונפל עליו והכהו, "ובא אחר והחזיק בה" פירוש שבא צדיק והחזיק בה בהנשמה והעלה אותה אל הקדושה, "זה שהחזיק בה זכה בה", שזכותו גדול מאד שהוציא יקר מזולל. ומקשה הגמרא "והא ד' אמות של אדם קונות לו בכל מקום", פירוש קושית המקשן לפי דברינו הוא כך, דאיתא בפירוש רש"י "וייצר ה' את האדם עפר מן האדמה" כו', פירוש רש"י "צבר עפרו מד' רוחות העולם שכל מקום שימות שם תהא קולטתו לקבורה", ואין לו לאדם כי אם ד' אמות של קבורה, ונמצא הפירוש הוא כך, "בא והחזיק בה" שהעלה את הנשמה, וע"י מה העלה אותה? ע"י שהוכיח לאותו האדם על פניו וחזקו בדברים ערבים, באמור לו אדם חשוב ומהולל כמותך יעשה כזאת וכזאת, ועי"ז חזר בתשובה אותו האדם, נמצא זה שפעל כל זאת זכותו גדול יתר מאד על שהוציא יקר מזולל,

וזהו לשון "והחזיק בה" מלשון התחזקות בדברים טובים ונעימים. ע"ד שמצינו ברבי ששאל אם יש בן לאותו צדיק ואמרו לו כל זונה כו' ע"ש, וסמכו וקרא אותו רבי וכו' אמר ליה רבי קרית לך ואמרת איזיל לקרייתא עד שקבל על עצמו שלא יעשה עוד כדבר הרע כו' ע"ש הלשון, ומקשה הגמרא הלא העיקר הוא הכנעה, וההכנעה בא לאדם ע"י שזוכר את יום המיתה הוא הגורם לאדם הכנעה בזכרו שאין לו בעולמו כי אם ד"א של קבורה, וזהו ג"כ פירוש "אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה", פירוש שזה עיקר התענוג של השי"ת ב"ה כשאדם לומד הלכה בהכנעה גדולה, וזוכר ד"א בלימוד הלכה ואין מתגאה בלימודו הטוב, לזה מקשה שנמצא העיקר הגדול הוא להשפילו ולהוכיחו בהכנעה ולא לגדלו בחשיבות? ומשני "כיון דנפיל גלי דעתיה דבנפילה ניחא ליה דלקני בד"א לא ניחא ליה דלקני", פירוש "כיון דנפל" ר"ל כיון שקלקל כ"כ שהפיל את נשמתו לרגלים ממש והכה בפצע וחבורה, "גלי אדעתיה" כו', ר"ל נראה מדעתו דניחא ליה בהשפלתו וקלקלתו מעשה תעתועים, ובלתי אפשרי לאדם כזה להחזירו ולהחזיקו ע"י הזכרת שפלותו ויום המיתה, כי אדם כזה למיתה לא חייש, וזהו "בד"א לא ניחא ליה דלקני" וצריך חיזוק ע"י גדלות, להחשיבו שהוא חשוב ומעולה במעלות ואין נאה לו לעשות כמעשים האלו ע"ד הנ"ל שקראו רבי.

וזהו "קח מאתם" פירוש זאת תקבל מאתם לעיקר בעיניך, "מטה" פירוש הכנעה, שיהיו מוכנעים ושפלים בעיניהם, "מטה לבית אב" שיכנעו עצמם ולא יתגאו ביחוס אבותיהם, "מאת כל נשיאיהם" פירוש וביותר יוכנעו בנשיאות עצמם, שלא יתגאו בחשיבות עצמם וגדלותם לאמר בלבם שהם בעצמם גדולים וחשובים, "שנים עשר מטות" דהנה יש י"ב גבולי אלכסון שהעולם מתנהג בהם, צריך להיות הכנעתו גדולה כ"כ בכל הגבולים, בכל העולם הגבוה מחבירו שם צריך שיהיה הכנעתו ג"כ גדולה, "איש את שמו תכתוב על מטהו", דהנה כתיב ויקרא את שמו יעקב, ובעשו כתיב ויקראו כו', ופירוש רש"י הקב"ה קראו יעקב, והענין הוא באמת שכל העולם קראו יעקב, רק מחמת שכוונו אל אמיתת שמו בשורשו העליון, שגם בשורשו נקרא כן ושם הוא אחדות גמור לכן נאמר בלשון יחיד ויקרא, ע"ד שפרשתי על פסוק "וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו", ולכאורה אין מובן פירוש, בודאי כאשר קרא אותם כך הוכרח להיות שם, אך הפירוש הוא כנ"ל, "הוא שמו" בשורש, שכיון ברוח קדשו לשמות כל א' בשורשו העליון, אבל עשו שאין לו שורש למעלה והוא בעולם הפירוד, לכך נאמר בלשון רבים ויקראו כו'. וזהו "איש את שמו תכתוב על מטהו" ר"ל בשביל הכנעתו הגדולה הנקרא "מטהו", יגרום שיכתוב שמו בשורשו למעלה, ויעשה שורש למטה ופרי למעלה. אכ"ר.

י"ב

וידבר ה' אל אהרן כו' ואני הנה נתתי כו' לחק עולם. נקדים לפרש הפסוק "יחר למשה כו' אל תפן אל מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעותי את" כו'. ויש לדקדק הלא המה העוברים על עיקר הדת שאמרו אין תורה מן השמים, ומה אמר אל תפן, הלוא בוודאי ידע באמת שהם מנחותי שאול חיים ואיך היה ההוה אמינא אצלו שיפן השם אל מנחתם, ועוד האיך תלוי בזה שאמר לא חמור א' כו', דמשמע אם היה לוקח מהם חמור או הרע להם לא היה ראוי להם עונש על אמרם אין תורה כו', והענין מופלא.

אך נראה דהנה מדרך הצדיק שאינו יכול לראות בצער בני אדם כלל וכלל, וגם בבני אדם רשעים אין רוצה שיענשו בזה העולם כי אינו יכול לראות בצערם, וכן טבע הצדיקים, ואם אמנם שחטאו וההכרחי שישולם להם עונשם רוצה שיענשו בעוה"ב ולא שיראה בצערם בעוה"ז, וזה שאמר "אל תפן אל כו' לא חמור" כו', בתוך הדברים התנצל לפניו ית' שלא יענשו בזה העולם, ולימד זכות עליהם באמרו "לא חמור אחד מהם" כו', דהנה כן הוא המהנה ת"ח וצדיקים מנכסיו אז ההנאה הזאת תביאהו שלא במהרה הוא חוטא להיות רשע גמור לכפור בתורה חלילה, וגם זאת אם הצדיק גוער באיזה אדם, גם הגערה הזאת פועל בו שלא ישתקע בחטאו, כי הצדיק בגערתו שגוער בו הוא משבר הכח הקליפה של הרשע, וזהו שאמר "לא חמור" כו', כלומר אני גרמתי להם זאת, שע"י שלא לקחתי מהם זה גרמה להם שחטאו, שאם נהניתי מהם היה מגין עליהם זאת לבלתי יחטאו, וגם "לא הרעותי את אחד מהם" בשום רעה וגערה, ונמצא אינם חייבים כ"כ לעונש בעוה"ז, וגם עוה"ב ראוי ליתן להם אחר העונש שיענשו על חטאם, וזה שאמר משה "לכן אתה וכל עדתך היו לפני ה' אתה והם ואהרן מחר" פירוש שהשיאו עצה טובה שלא ישאר בגיהנם עולמית, ואמר לו תראה שיהיה לך התקשרות עם אהרן "לפני ה' מחר" רמז לעוה"ב, כדרך שאמרו היום לעשותם ומחר לקבל שכרם.

והיוצא לנו מזה שע"י נתינה לצדיק נשברים כח הקליפות, ונתקשר בקשר של קיימא עם הצדיק שלא ישיאהו היצר לחטוא בחטא גדול ח"ו, ואדרבה יתקדש ע"י הצדיק, וזהו "ואני הנה נתתי" דהש"י ב"ה צוה לתת תרומה לכהן, ואמר לו הש"י הנה הדבר הזה אני מטיל עליך להיות נתון בידך, שתהא אתה ה"משמרת של תרומתי", שע"י התרומה שיתנו לך יהיו משומרים, "לכל קדשי בני ישראל" שיתקדשו ע"י הנתינה הזאת בכל מיני קדושות, "לכל קרבנם" אם יביאו קרבן יהיה בקדושה, "ולכל אשם אשר ישיבו" היינו אם יאשמו בחטא וישיבו בתשובה, תגרום להם הנתינה זאת שיהיה תשובתם שלימה, כן תפעול להם בלקיחתך מהם התרומה, "למשחה" ופירושו חז"ל לגדולה כדרך שהמלכים אוכלים, דאיתא בגמרא לעולם ישתדל אדם לראות מלכי אומות שאם יזכה יבחין כו',

ולהבין מה היא הבחינה הזאת, נראה שיבחין לראות איך מידת מלכות מושפלת עתה בגלות המר, ויבחין בביאת משיחנו במהרה שיתנשא אז כתר מלכות, ויבין גדולת מלכות איך מעלתה גדולה לאין חקר, וזהו "כדרך שמלכים אוכלים" פירוש שיהיה אכילתם בקדושה, שע"י אכילתם יתקנו מידת מלכות, "ולבניך" ר"ל כמוך כמוהם כך "לחק עולם".

י"ג

זה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש כו'. נ"ל בצירוף הפסוק "דבר אל בני ישראל וקח מאתם מטה מטה שנים עשר מטות וכו' מטהו יפרח". ונדקדק למה ציוה השי"ת ב"ה ליקח שנים עשר מטות, הלא עיקר הסימן היה הפריחה שזה דבר הפלא, והיה די בלקיחת מטה אהרן לבד וכאשר יראו שיפרח מטהו יהיה לאות ביניהם ויסור תלונותם, ואם יאמרו לבחון אולי גם מטותם יפרח כשיניחום באוהל מועד, אז מי שירצה לידע זאת ילך ויבחן וינסה לעצמו, ולמה ליקח כל הי"ב בפעם אחת. אך הענין הוא דהנה כתיב "אשרי שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום", ולכאורה על דלתי הוי ליה למימר בפתח, והוא ג"כ לשון רבים. אלא נראה שאדם צריך לדבק עצמו ולעבוד השי"ת בכל מידותיו, ואל יאמר שדי לו לבחור לעצמו איזה מידה - או ללמוד או להתפלל או ליתן צדקה או איזה מידה אחרת, רק צריך האדם לקבל על עצמו לדבק את עצמו בכל נפשו בכל מידותיו האפשרי בכל ההתאמצות, ולכן נאמר "דלתותי", לומר שמחויב לשקוד על כל דלתות, דאילו נאמר "דלתי", הייתי אומר מיעוט דלתי שנים, לכן הוסיף הכתוב לכתוב דלתותי להורות הריבוי האפשרי.

והנה עיקר כללות המידות הם שנים עשר כנגד י"ב שבטי י"ה שהם כנגד י"ב גבולי אלכסון, שכל שבט בפני עצמו הוטבע בו מידה אחת היותר מוטבע אצלו מבשבט הב' וכן כולם, אבל באמת כל האדם צריך להתחזק ולהתאמץ בכל המידות לעבוד בהם הבורא ב"ה, ולזה ציוה השי"ת לקחת שנים עשר מטות, לרמוז שהחיוב מוטל להחזיק בכל המידות לשקוד בהם, וזה שפירש רש"י "כשהוכר הפרי הוכר שהיה שקדים", פירוש שרש"י מתרץ זאת שבני ישראל לא ידעו מה זה הציוי לקחת כל הי"ב מטות הלא היה די במטה אהרן לבד, אך כאשר ראו הפריחה של שקדים הבינו שנס הגדול הזה בא מחמת "שקדים", פירוש ע"י שהוא שוקד על כל המידות טובות והוא כולל בטובו את כל השבטים, וזהו "הוכר שהן שקדים", פירושו שהוכר שלכך בא למדריגה הזאת הוא מחמת שקדים, ששקד על דלתות יום יום כנ"ל. וזהו "זה יהיה לך", "זה" בגימטריה י"ב, רמז לו הש"י שיחזיק בכל המידות של שנים עשר שבטי יה. והבן.

י"ד

או יאמר "ואני הנה נתתי כו' משמרת תרומותי" כו'. נ"ל ע"פ דדרשינן בגמרא "אחור וקדם צרתני, אחור למעשה בראשית וקדם למעשה בראשית", והפירוש הוא כך, דהבורא ב"ה וב"ש תחילת בריאתו ברא את האדם בעולם המחשבה וקשרו שם, ואחר כך נשתלשל עד שבא לעולם השפל, וזהו "אחור למעשה בראשית" היינו בעולם הזה, "וקדם למעשה בראשית" היינו בעולם המחשבה, וכל זה עשה הקב"ה בחסדו הגדול למען יוכל אדם לילך ממדריגה למדריגה, ברא אותו בעולם השפל וקשרו בעולם המחשבה, ובזה יכול אדם לפעול בצדקתו שיוכל לחזור ולשוב לשורשו העליון בעודו בחיים חיותו. ומחמת זה מדריגות הצדיק יותר להשיג בגדולת הבורא מחיות ואופני הקודש, דאצל חיות כתיב "והחיות רצוא ושוב", כי רצים ועולים וסוברים שמישיגים המראה הגדול והנורא שלמעלה מכסא הכבוד, ומגודל הפחד והאימה שבים לאחוריהם וזהו רצוא ושוב, אבל האדם יכול להשיג בשכלו הזך יותר ע"י כח מעשיו הטובים.

ובזה יתורץ שהקשה "משה רבך אמר כי לא יראני האדם וחי ואת אמרת ואראה" כו', כי הפירוש הוא כך, כי לא יראני האדם וחי" במדריגה א', ו"חי" הוא מלשון חיות הקודש, והיינו האדם וחי אינם רואים אותו בסיגנון א', כי לא ראיית זה כראיית זה, שהאדם יכול להשיג יותר בראייתו השכלית, וכל זה הוא ע"י שאדם מדבק עצמו בבורא ב"ה בדביקות ולהבות אש הקדושה שבו ע"י מעשיו הטובים ובקבלת עול מלכות שמים שלימה בלב ונפש שהבורא ב"ה הוא אחד יחיד ומיוחד. וזהו דאמרינן בגמרא אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם אף אני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם, אתם אומרים שמע ישראל כו' ואני מי כעמך ישראל גוי אחד כו', והיינו כמו שאנו מדבקים עצמינו בבורא ב"ה כביכול, כמו כן הבורא ב"ה מדבק בנו ונעשה הכל אחד באחדות גמור, ועי"ז באים השפעות גדולות בעולם עד בלי די.

וזהו שאמרו בגמרא "וראית את אחורי מלמד שהראה לו הקב"ה קשר של תפילין", ר"ל "תפילין" הוא לשון התחברות ודביקות, ע"ש נפתולי נפתלתי כו', והראהו הקב"ה ה"קשר", שיעשה קשר בין הדבקים, שאנחנו נקושר בו והוא כביכול בנו שיהא הכל א', והיינו "קשר של תפילין".

וזהו שאמר התנא "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העוה"ב", פירוש "יפה" לפני הקב"ה "שעה אחת", ר"ל שנעשה אחדות בתשובה ומע"ט, כי ע"י התשובה ומע"ט אנחנו נדבקים בו והוא כביכול בנו ונעשה אחת, "בעולם הזה" היינו מה שאנחנו עושים בעוה"ז, "מכל חיי עוה"ב", ר"ל מכל התענוגים שיש לו בעולמות העליונים, כי תשוקת ותענוג השי"ת ב"ה אינו אלא להתאחד בנו להטיבנו, "ויפה שעה אחת של קורת רוח בעוה"ב מכל חיי עולם הזה", ר"ל ויפה שעה אחת כנ"ל דהיינו שאנחנו פועלים להמשיך את הבורא ב"ה לעוה"ז להיות שכינתו בתוכנו, ועי"ז יש להבורא ב"ה קורת רוח כנ"ל, וחשוב בעינינו הקורת רוח של עוה"ב, פירוש התענוג שיש להבורא הוא הנקרא עוה"ב, והתענוג שלו יפה לנו מכל חיי ותענוגי עוה"ז שלנו, כי זה עיקר הבריאה.

וזהו דאמרינן בגמרא "חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת", פירוש שהיו "שוהים שעה" ומקשרים עצמם בדביקות, "אחת" פירוש בשביל אחת כנ"ל שיהא להם אחדות כביכול ב"ה, "קודם התפילה" ר"ל החיבור והקישור שיתדבקו כביכול ב"ה ע"י מחשבתם הקדושה כדי שיפעלו ע"י מחשבתם הקישור כנ"ל, "ושעה אחת אחר התפילה", היינו אחר שנעשה החיבור והקישור ואחדות ביניהם היו שוהים שעה ומכוונים מחשבתם להנות מהתענוג שיש להבורא ב"ה בהתחברו בנו כנ"ל, שזהו תענוגים שיש להקב"ה כביכול תענוג ושעי"ז באים השפעות לישראל.

וזהו "ויאמר אל אהרן בארצם לא תנחל כו' אני חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל", דהצדיק ברצותו להשפיע לישראל צריך שלא יהא כוונתו להנאת עצמו, וזהו שאמר לו השי"י "בארצם לא תנחל" פירוש שלא יהיה כוונתך לצורך עצמך, רק "אני חלקך" פירושו כנ"ל, שיהא כל כוונתך לדבק עצמך בי שיהא אני חלקך ונחלתך" יהיה "בתוך בני ישראל", פירוש ההשפעות שאשפיע להם זה יהיה עיקר נחלתך.

וזהו "ברית מלח עולם הוא", "ברית" היינו התורה הנקראת ברית, "מלח" ר"ל מלשון ממולח שפירושו מעורב, והיינו כשהצדיק מערב התורה במחשבות קדושות וטהורות כדי שיהא באחדות עם כביכול ב"ה, "עולם הוא" פירוש עי"ז הוא ממשיך הבורא ב"ה בעולם הזה להיות שכינתו בתוכנו ולהשפיע לנו כל טוב.

והנה הדביקות שיש להבורא ב"ה בנו הוא נקרא בשם "תרומה", והטעם מחמת שהשי"י מרומם ומגביה אותנו בקדושתו ולכן נקרא תרומה לשון התרוממות, והדביקות שלנו נקרא "משמרת", לפי שאנחנו חייבים לשמור עצמנו תמיד שלא יפסיק דביקותינו מהבורא ב"ה כביכול חלילה אפילו רגע. וזהו "וידבר ה' אל אהרן" הוא הצדיק הנקרא כהן, "ואני נתתי לך את משמרת תרומתי", ר"ל שאינך צריך רק לשמור הדביקות שלא יפסוק דבקותי הנקרא תרומה ממך, וזהו משמרת תרומתי. "לכל קדשי בני ישראל" ר"ל שזה שייך לכל הצדיקים הקדושים שבבני ישראל {לא צדיקים בתואר אלא בעבודה של זריזות וזהירות ביראה ופחד שלא יגרם או מעשיו לא יגרמו חטאים}, ועי"ז גורמים הצדיקים להשפיע לישראל את שלש אלה, הם בני חיי ומזוני, {מזוני בני חיי. מבאר הרבי את ענינם ברוחניות ועל ידי זה נשפעים בגשמיות}

מזוני. וזהו "לך נתתם" פי' שהכל בידך לפעול ע"י מעשיך הטובים, "למשחה" היינו מזוני, ע"ד שאמרנו כדרך שבני מלכים אוכלים בגדולה {מובא בחז"ל גדולה רומז לחסד. וכן שולחן מלכי ישראל דוד ושלמה היו תמיד עם אורחים עניים, וכן מאמר התנא יוסי בן יוחנן איש ירושלים באבות פאמ"ה יהי ביתך פתוח לרוחה ויהיו עניים בני ביתך}, והיינו שולחן מלכים,

בני. "ולבניך" היינו בני, דאיתא בגמרא אין מושיבין בסנהדרין חשוכי בנים שאין יודעים בצער גידול בנים, ולכן צריך להיות להצדיק בנים כדי שישפיע לישראל כמו שהוא מרחם על בניו,

חיי. "לחק עולם" היינו חיי, דכל מה שהאדם מאריך ימים ושנים בעולם הזה, עי"ז הוא מקיים מצות בוראו יותר ויותר באמונה שלימה בלי שום ספיקות חלילה, דהנה החוקים שהשטן ואומות העולם מונין עליהם כפרש"י, וע"י שאדם מאריך ימיו, מתחזק אמונה בלבו בזיכור וצלילות גדול לקיים המצוות חוקיים כמו המצוות השכליות, והיינו חיי, וזהו לחק עולם. וק"ל.

ט"ו

ועבד הלוי הוא את עבודת אוהל מועד. נראה דהנה התורה נקרא "אוהל מועד", ואמר להם "ועבד הלוי" דהיינו יעבוד להשי"י שיכניס את "הוא" דהיינו הקב"ה נקרא "הוא", "את עבודת אוהל מועד" פירוש בתוך התורה, דהיינו תורה לשמה, "והם ישאו את עונם חוקת עולם לדורותיכם", פירוש שיהיה צדיק גמור ושלם שלא יבא לעולם חטא על ידו, רק זה שירד ממדריגתו קצת, דהיינו מעולמות עליונים שהם אצלו חק ודירה קבוע, "לדורותיכם" לשון דירה, "כי את מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' תרומה", ר"ל דהצדיק צריך להיות במדריגה זו להרים הקדושה, מעשר נקרא הקדושה, "על כן בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה", פירוש שלא יהיה נחלתו למטה בעולם השפל רק בעולמות עליונים. וק"ל.

ט"ז

ונחשב לכם תרומתכם כי שכר הוא לכם חלף עבודתכם. פירוש כי במשנה פרקי אבות יש "מעשרות סייג לעושר, נדרים סייג לפרישות" כו', ויש לדקדק הלא התנא כונתו במשנה זו להורות לנו דרכי ה' איך להתנהג ולעשות גדרים לעבודת הבורא,

ולמה לו ליתן לנו עצה איך להתעשר באמרו מעשרות סייג לעושר, המשמעות הוא שהעצה הוא בשביל קיום העושר, ואמר שהמעשר הוא גדר לקיום העושר. ונראה כי האדם ביותר צריך לקדש עצמו במאכל ובמשתה ובממון יותר מן התורה או תפילה, כי שם אין יצה"ר כ"כ שולט מחמת שהוא עוסק בדבר קדושה,

אבל בתאוות הגשמיות שהיזה"ר מצוי מאד, צריך פרישות יתירה שלא לבוא ח"ו אל התגברות התאוה, וגם בממון צריך לקדש עצמו מאוד שיהיה משאו ומתנו באמונה ולשם שמים, כדי שלא יהיה ח"ו עושר שמור לבעליו לרעתו, לזה אמר התנא "מעשרות סייג לעושר", פירוש שאתה צריך לקדש עצמך כ"כ בממוןך עד שהמעשרות לא יהיה כי אם סייג אל העושר, והעושר יהיה עיקר הקדושה יותר מקדושת מעשר.

ולזה הכיון הוא בכאן בפסוק "ונחשב לכם" כו', פירוש שהקב"ה אומר אל הצדיק המקדש עצמו במאכליו בקדושה, שכמן כן יקדש עצמו אל התורה ותפילה כמו אל הגשמיות, ו"תרומתכם" הוא רמז לדברי קדושה מלשון התרוממות, וזהו "כתבואה מן הגורן וכמלאה כו' כי שכר הוא" כו', פירוש כי אצלכם אין חילוק בין תורה או תפילה או אכילה ושתייה, הכל הוא אצלכם עבודת הבורא, ואינו אלא חילוף מעבודה לעבודה, וזהו "חלף עבודתכם". וק"ל.

"ואמרת אליהם בהרימכם את חלבו" כו'. **דהנה הצדיק בשעת תפילתו הוא בודאי בדביקות ובקדושה במחשבות טהורות וצלולות וזכות, ובעת אכילתו מחמת שהוא דבר גשמי, אז מורא עולה על ראשו לבל יתגשם וינתק מהקדושה ח"ו ע"י האכילה, ולכן הוא מתחזק ומתאמץ לקדש עצמו יותר ויותר בעת אכילתו לדבק עצמו בקשר ודביקות גדול, ונמצא בעת אכילת הצדיק הוא מקדש את עצמו יותר מבשעת תפילתו, {מזגיש הרבי לא ח"ו כמו שאומרים הטפשים השורפים את זמנם באכילה ושתי' שעבודת האכילה ושתי' גדולה יותר, אלא הזהירות והפחד שמא יכשל או האכילה תגרום לו טומאה ומחשבות שאינם ראויות, ולכן צריך יותר הכנה וזהירות. ובצעטיל קטן כתב ללמוד מוסר לפני האוכל ולומר תפילת השבים בתשובה של הרבינו יונה, כדי לזכור גם בעת האכילה ולהגביר את הזהירות ושמירת המחשבה בעת האכילה. סיכום: האדם-הצדיק בעת אכילתו מתמלא פחד זריזות וזהירות שלא יכשל יותר מבעת התפילה}**

אבל לא כן שאר העם שבעת תפילתם יכולים להתקדש יותר מבשעת אכילתם, וזהו פירוש "וקוי ה' יחליפו כח", דהקדושה שאדם מקדש ומטהר עצמו בעת תפילתו ואכילתו, עי"ז הוא נותן כח בפמליא של מעלה, "וקוי ה'" הם אותם הצדיקים השלימים המקוים ומצפים לתשועת ה' הוי"ה ב"ה שיתמלא במהרה ושיהא השם שלם בקרוב, הם מחליפים הכח, פירוש מחליפים משאר העם, שאצל ההמון עם בשעת תפילתם הם יותר בקדושה, אבל הם מקדשים ומטהרים עצמם באכילתם יותר ויותר מבשעת תפילתם, וזהו "ואמרת אליהם בהרימכם את חלבו" ר"ל כשתרימו הקדושה והדביקות שזה נקרא בשם "חלב" כמו בהקרבתן שלא נקרב ממנו אלא החלב, כך בתפילה - הקדושה שבה היא העולה למעלה, וזהו בהרימכם את הקדושה, "ונחשב לכם תרומתכם כתבואת גורן", ר"ל קדושת תרומתם בתפילתם יחשב כמו בעת אכילתם, וזה רמז "תבואת גורן ויקב" היינו האכילה שהיא בקדושה וטהרה כנ"ל. וקל להבין.

עד כאן פרשת קרח במשנתו של הרבי להשלמת בלימוד דרכי העבודה נביא מה שהרבי מלמד אותנו בפתקא טבא - צעטיל קטן **קודם נטילת ידיו לאכילה** יאמר "תפילת השב" של רבינו יונה ז"ל, ואחר אכילת המוציא יאמר בזה הלשון: "לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, אין אני אוכל להנאת גופי חס ושלוה, רק שיהיה גופי בריא וחזק לעבודתו יתברך שמו, ואל יעכב שום חטא ועוון והרהור רע ותענוג גשמי את היחוד קודשא בריך הוא על ידי ניצוצות קדושות של האכילה והשתיה הזה", ויכוין כשהוא אוכל דבר מה או שותה דבר מה, שהטעם שהוא מרגיש בפיו בשעת לעיסה ובשעת גמיעה, היא פנימיות הקדושה וניצוצות הקדושה השורה במאכל או במשקה ההוא, ועל ידי האכילה והשתיה בשיניים והאיצטומכא נברר הפנימיות מהמאכל שלא יעשה מותר להשפיע לחיצונים, ואז נפשו נהנית מהפנימיות והפסולת נעשה מותרות ונדחה אל החיצונים, ויקבל אז במחשבתו שתיכף ומיד כשירגיש שיצטרך לנקביו, לא ישהה את הפסולת בקרבו לטמא ח"ו את מוחו ולשקץ את נפשו להשהות את הצואה והשתן בקרבו אפילו רגע אחד. וגם יצייר לפניו בשעת אכילה האותיות "מאכל" בכתב אשורית, ויהרהר שעולה צ"א כמנין ה.ו.י.ה בשילוב א.ד.ג.י:

האדם לא נברא בעולם רק לשבר את הטבע, לכן יזרו את עצמו לתקן מדותיו בשנת י"ח דוקא כמו שאבאר. כגון מי שנולד בטבע של עקשנות, ישבר את טבעו מ' יום רצופים לעשות דוקא להיפך ממה שיעלה במחשבתו. וכן מי שטבעו עצל, ירגיל את עצמו מ' יום רצופים לעשות כל דבר בזריזות, הן בהולך לשכוב על מטתו, הן לקום בבוקר ממשכבו, הן בזריזות לבישת בגדים ונטילת ידים ולנקות את גופו ולילך בזריזות לבית הכנסת תיכף אחר קומו מהספר וכיוצא בהן. וכן מי שטבעו ביישן מהחלק של בושא רעה, ירגיל את עצמו מ' יום להתפלל דוקא בקול רם וכח תנועת אבריו, ולקיים כל עצמותי תאמרנה, ולברך על התורה בקול רם, עד שיעזרוהו מן השמים להסיר הבושה הרעה ממנו. וכן מי שאמרי פיו אינם עולים יפה ומסודר מחמת הרגל טבעו וכלי הדבור שלו, ירגיל את עצמו מ' יום להטות אזנו להדיבורים היוצאים מאליו, הן במילי דעלמא והן במילי דשמיא הן בשעת לימוד, כי הרגל של כל דבר נעשה שלטון. וכן מי שטבעו אינו מתמיד בלימודו, ירגיל את עצמו גם כן מ' יום וילמוד יותר מהרגל שלו, ויסתכל בכל פעם קודם הלימוד בצעטיל קטן שלי, ומשם ואילך מן השמים יעזרוהו להיות מוסיף והולך בשבירת מידות הרעות עד תומם:

היכל הפרשה

הנהגת קרח מאתגרת כל אדם . ואיך מתמודדים עם זה בספר הק' מאור עינים

בספר הק' מאור עינים לא נדפס דבר תורה בפרשת קרח אבל בליקוטים מביא דבר תורה שבו אפשר להבין את השורש הענין מה היה בין קרח ובין משה, וכל מה שכותב שייך גם היום בכל העידות והחוגים, ואין מה להוסיף הסבר על דבריו אלא פשוט ללמוד לחזור על זה ולקיים. אנחנו חיבים לזכור שכל מה שאנחנו לומדים בהיכל הפרשה זה כדי שאנחנו נדע להתנהג בדרך ה' ולא כדי להסביר שהזולת הוא השלילי, הלימוד הוא כדי שאני ידע איך ראוי ורצוי להתנהג במחשבה דיבור ומעשה, ואם ח"ו נדמה לי שהשני מתנהג בצורה לא טובה וכך גם למדנו במפורש בספרים, אז אני צריך לעשות תשובה. ולהרבות עליו בלימוד זכות ולהכניס אהבה ואחווה בלבי עליו עד שאדע ואבין שהזולת זכאי לחלוטין.

ונדעה נרדפה לדעת את ה' הושע יג, על דרך מליצה יש אדם מפני גאה וגאון שבו אומר בלבו מי כמוני שאצטרך לו מי יודע יותר ממנו ואע"פ כן נוסע אל אדם מפורסם למען בוא יבא עד תכונתו ומהותו בכדי להתפאר עליו ולמצוא עלילות להתגולל עליו לומר מה זה אשר הגיע ועדיין לא הגיע וכו' וזהו ונדעה מעצמינו ואין צריך לאחר ללמד אותנו דעת אך נכספה שרוצים להיות רודפים ומעלילים ע"כ נוסעים לדעת את ה' את מרבה תלמידי חכמים כמאמר רבותינו זכרונם לברכה פסחים כ"ב א"ך הוא ומה הוא אמנם כל זה מפני גאה וגאון אבל אם היה משפיל עצמו כראוי ונכון היה מכניע הגדלות היה נוסע באמת לדעת השם וללמד דעת בוראו יתברך שמו

וזהו ונדעה מלשון ויודע במ אנשי סוכות שופטים ה, טו אם היה משבר ומכניע הגדלות וגאווה אז נרדפה לדעת את ה' כאשר יתבאר לקמן כי באמת כל חד וחד לפום דמשער בליביה כן נודע בשערים בעלה הוא הקב"ה כמבואר בזוהר וזכור כמה פעמים וא"כ צריך כ"א ואחד להשיג שיעור מה שמשער חבירו וכשמתחברים למטה ומתקרבים איזו קיבוץ כשירים אז למעלה נעשה יחוד גם כן כדרך הניצוצים של מטה מתקרבים כן גורמים בשרשם למעלה וזהו ונדעה לשון חיבור הנקרא ידיעה כנודע ואז נרדפה כי כתיב קהלת ג, טו והאלהים יבקש נרדף ר"ל כי יותר ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להניק פסחים ק"ב א ונמצא כביכול רוצה וחושק להשפיע שפע רב טוב לבית ישראל אלא שהמקבל גורם שאינו יכול לקבל ונמצא הקב"ה רודף אחר מי שיכול לקבל שפעו כי תשוקתו מאוד להשפיע ונמצא כביכול בבחינת נרדף והמקבל נרדף וזהו והאלהים יבקש נרדף ר"ל ומבקש ומחזיר אם ימצא איזו נרדף שיהיה בבחינת נרדף ממנו כביכול וזהו ונדעה אז נרדפה נהיה בבחינת נרדפים ממנו כביכול להשפיע לנו רב טוב

ואמנם עיקר הידיעה לדעת את ה' והענין הוא כי באמת כתיב משלי א, ז ראשית דעת יראת ה' העיקר הוא היראה וכשאדם לומד ומתפלל הרי הוא נכנס באותיות השי"ת שמו שהוא ממש בהיכלו של מלך כי האותיות הם היכלות ונמצא צריך לירא מפני גדולתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה יראה גדולה וזהו את ה' אלהיך תירא דברים י, כ לרבות תלמידי חכמים פסחים כ"ב ב כי הכוונה בפסוק זה א"ת ה' אלהיך הם הכ"ב אותיות שמא' ועד תי"ו הנקרא את שהם אותיות של ה' אלהיך יתברך שמו תירא צריך לירא מאוד יראת הרוממות יתברך שמו וכתוב איוב כח, כה הן יראת ה' היא חכמה נמצא כשבא אל היראה בא אל החכמה ממש אבל בלא יראה אפילו הוא למדן ומפולפל אינו חכם האמת כמבואר במקום אחר וזהו כשאת ה' אלהיך תירא לרבות תלמידי חכמים אז יתרבה החכמה ויתרבו תלמידי חכמים ויובן

ונמצא צריך לכנס אל האותיות ביראה והוא הדעת יראת ה' להכניס הדעת באותיות וזהו לדעת את ה' להכניס הדעת בבחינה הנקרא את ה' שיהיה בדעת שלם ייראה כאמור ולכן שמעון העמסוני היה דורש כל אתין שבתורה פסחים כ"ב ב ר"ל כל האותיות שבתורה היה דורשם בכל לב כיון שהגיע לאת ה' אלהיך תירא למדריגת יראה באותיות פירוש מן הגשמיות ונתפשט מכל גשם העולם עד ששב רוחני מפני יראת הרוממות ונמצא אין העולם כדאי ללמוד מדריגה זו מפני התעלמותו למדריגה גדולה אשר אין באפשרי ללמוד דעת את העם אשר מדריגתם בשפל המדריגה, **עד שבא רבי עקיבא ולימד** רוצה לומר שהמשיך ולימד דעת את העם אשר בסוף ועקב המדריגות והם בבחינת עקביים שגם במ יומשך אלופו של עולם.

וזהו אותיות עקיבא, הא' נמשך בעקביים סוף המדריגות שגם הם יתקרבו אל היראה הפנימית וזהו לרבות תלמידי חכמים כי כשהמשיך לעקביים גם כן החכמה העליונה היא יראת הרוממות ולימדם כי כל בניך למודי ה' ישעיה נד, יג אז לרבות ת"ח ויובן וזהו כח רבי עקיבא שהיה דורש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות מנחות כ"ב ב ר"ל כי האותיות יכולים להכנס בדבור

ומבטא אבל הקוצים הם רק במחשבה כי הם דקים ואין נכנסים במבטא ורבי עקיבא שהיה במדריגות הנזכרות היה דורש על כל קוץ וקוץ גם כן תילים של הלכות ר"ל הליכות גם בזה יהיה הילוך להקב"ה שהמשיך דבר שאינו מושג ולימוד תהלוכות עולמים

וכל זה צריך על ידי התעורר האדם למטה ואז ממילא נעשה קשר ויחוד למעלה כאמור בזוהר ואנת הוא דקשר ומייחד לון נמצא האדם מעורר למטה ונקרא מ"ן והיחוד עושה הקב"ה וזהו כשעלה משה למרום היינו העלאת מ"ן למרום תיכף מצאו להקב"ה שהיה קושר כתרים לאותיות (שם) שמקשר כתרים לאותיות שמקשר ומייחדם אל מדריגה שאינו מושג כי אם הוא לבדו עושה זאת כאמור והבן.

וזהו הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב בראשית ג, טו נמצא שכל כחו של הנחש הוא רק בעקביים וצריך האדם להתחזק כנגדו ולהסירו מן העקביים ואז בטל כחו כי באמת למעלה מזה מי שהוא במדריגת התורה אין יכול הנחש להסית בו כי התורה מתשת כחו של אדם בליעל כמבואר שאין שליטתו אלא בסוף אבל למעלה מהעקביים שם תשש כחו כבר אך צריך שמירה בעקביים והעיקר הוא לשמור מלחלל בריתו ואז בריתי היתה אתו החיים והשלום שאז כל החיות והשלימות אתו והתורה נקרא ברית מפני זה כי אז התורה שלימה כשהברית שלם עם התורה נצמדים יחד ויובן ולכן עשו אמר בראשית כז, לו ויעקבני זה פעמים על שיעקב חפץ להסירו מן העקביי' ולכן כתיב וידו אווזת בעקב עשו מטעם זה והבן.

מרן הרבי המאור ושמש זצוק"ל א' תמוז תקפ"ג-תשפ"ו

יום שנכפל בו כי טוב בדר"ח א' תמוז יומא דהילולא קדישא של מרן כבוד הרבי המאור ושמש זצוק"ל זיע"א ממשיך דרכו של הרבי הנועם אלימלך והבעש"ט הק', ומבאר בספרו הקדוש דרכי הנהגת החסידים תלמידי הבעש"ט כפי שלימד אותנו הבעש"ט וממשיך דרכו הרבי הנועם אלימלך מליזענסק. וזה לשונו בספ'ה'ק בתורה בחג השבועות יומא דהילולא של הבעש"ט הק':

ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמר בועז ותאמר רות המואביה אל נעמי אלכה נא השדה ואלקטה בשבלים אחר אשר אמצא חן בעיני ותאמר לה לכי בתי מגלה זו נכתבה ע"י אנשי כנסת הגדולה ובוודאי נרמז בה דברים העומדים ברומו של עולם ולא הסיפור מעשה בלבד.

ויש לרמוז בפסוקים אלו דהנה בדורות שהיו קודם הבעש"ט ר' ישראל זצוק"ל אף שהיו עוסקים בתורה ועבודה מ"מ לא שמו לבם לתקן אשר פגמו עד ימי זקנה ולא ידעו כחה של תשובה עד היכא מגיע. **עד שעיר וקדיש מן שמיא נחית הוא הבעש"ט ז"ל ואחריו בא הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל** והם פתחו השער לה' שטוב לעשות תשובה בעוד שהוא איש דהיינו בימי נערותו שהאדם צריך לתקן אף מה שפגם בגילגול הראשון ומכ"ש מה שפגם מקטנותו ובימיהם התחילו להתעורר פרחים וציצים בתשובה ע"י שהם היו דבוקים תמיד בתשובה הרמתה היו ממשיכים את עולם התשובה על כל העולם והתעוררות תשובה בימי נערותו בא לאדם על ידי שמדבק עצמו בצדיקי הדור אך שני בחינת צדיקים יש יש צדיק אשר הוא מתחזק בצדקו תמיד והוא באמת צדיק גמור אבל אינו דבוק בתשובה שמכיר א"ע שהוא צדיק וזה אינו יכול להמשיך ולהדריך נערי בני ישראל שיתקנו מעשיהם בתשובה מחמת שהוא עצמו אינו דבוק בתשובה ויש צדיק יותר גבוה שאפילו על מעשיו הטובים הוא ממשמש אותם אם הם ברור וצלול בלתי לה' לבדו בלא שום פני' אחרת ותמיד הוא דבוק בתשובה שמא עשה אחת מהמצות באיזה פני' אפילו דקה מן הדקה ואחר צדיק זה ירדוף האדם וישיג וידבק עצמו בו ועל ידו יוכל לתקן מעשיו ולהגיע לתכלית עבודת ה' ועל כזה נאמר מקום שבעלי תשובה עומדים כו' כי בכח זה הצדיק לקרב ולתקן נשמות ישראל לעבודת ה' ע"י תשובה. וזאת נרמז בפסוקים אלו ולנעמי מודע לאישה נעמי רומז לתשובה שהוא נועם עליון כידוע. וזהו ולנעמי מודע לאישה ר"ל לעולם התשובה. יש צדיק שהוא דבוק בתשובה שהוא אוהב נאמן לאישה ר"ל להקב"ה שהוא אדון של עולם התשובה. איש גבור חיל ר"ל שהוא מתגבר על יצרו {דהיינו עושה תשובה} ממשפחת אלימלך ושמר ב"ו ע"ז פי' ב"ו ע"ז שכל התורה בקרבו כידוע שאין התורה מתקיים אלא במי שנעשה שכן לעפר היינו שלבו נכנע בתשובה. ותאמר רות המואביה אל נעמי פי' רות רומז לדוד כדאיתא במדרש זכתי ויצא ממנה דוד שרוה להקב"ה בשירות ותשבחות ורות הוא למפרע תו"ר וכנסת ישראל ליונה מתלי לכן נערי בני ישראל משולים לתו"ר וזו ותאמר רות המואביה אל נעמי ר"ל שנערי בני ישראל מתעוררים בתשובה וזו אל נעמי שרומז לתשובה כנ"ל אלכה נא השדה היינו לחקל תפוחין קדישין ר"ל לזמר להקב"ה בשירות ותשבחות ואלקטה בשבלים ר"ל אלקטה הנצוצים שנפלו על ידי שפגמתם וע"י מי אוכל לבוא לידי תיקון אמר הכתוב אחר אשר אמצא חן בעיניו ר"ל אלך אחר צדיק שהוא דבוק בתשובה תמיד שהוא מודע לאישה של נעמי אולי אמצא חן בעיניו ויתקן אותי ותאמר לה לכי בתי בוודאי צריך האדם לרדוף אחר צדיק כזה ולדבקה בו. עכלה"ק

הרבי המאור ושמש כתב את ספרו עיקרי שיחותיו השמוסען בתורת החסידות כדי שלא יבינו לא נכון את דרך הגאולה דרך החסידות דרכו של הבעש"ט הקדוש. בילדותי למדתי בחדר קרלין סטולין בבני ברק מידי פעם הרבי מקרלין היה בא לכמה ימים לבני ברק ואחר התפילה בשחרית היה נשאר בחדרו של המנהל רוחני ובהפסקה תלמידים נכנסו אליו, היה כמין תחרות כזו כל תלמיד שנכנס היה אומר מה שהרבי אמר לו וכדרכם של ילדים זה מאיר וזה מוסיף וכו'. אמרו לי תכנס גם ותספר לנו לא היה לי משהו מיוחד מה לשאול או להזכיר, נכנסתי אליו הייתי אז בערך בגיל עשר או אחד עשרה, ושאלתי מה זה חסידות ומה יחודיות של חסידות קרלין חייך הרבי חיוך רחב ואמר בזה הלשון "ספר מאור ושמש איז שולחן ערוך לחסידות אמילערענט אין דעם וועט מען וויסן". נתן לי את ידו במילואה בברכת השמחה והוסיף תשורה קטנה שמאוד נהנתי מזה. האמת חשבתי שגייד משהוא על משפחתו על קרלין ובפרט שגם נכנסתי אליו בשמחה, הייתי ילד ומאוד התלהבתי מתשובתו ומהחיוך שלו. ומאז התחלתי ללמוד ולעיין בקביעות בספרו של הרבי המאור ושמש זי"ע ועכ"א.

בעזה"י נלמד מדברי תורתו על הפרשה ללמוד וללמד על מנת לשמור ולעשות ולקיים ודאי ימליץ טוב עלינו ועל כל ישראל אמן

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם ואון בן פלת בני ראובן פרש"י ז"ל פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא ויקח קרח לקח את עצמו לצד אחד כו' וזהו שתרגם אונקלוס ואתפליג כו' גם אמרו ז"ל שלקח מקח רע לעצמו וצריכים להבין מה הענין מקח רע גם הלשון של ת"א ואתפליג כי לשון הפלגה משמע שנתחלקו שני דברים שהיה דבוקים יחד ונתפלגו גם קשה בן קהת בן לוי כו' פרש"י ולא הזכיר בן יעקב שביקש רחמים על עצמו שלא יזכר שמו וכו' קשה מהיכן משמע דבר זה אי מפני שלא נאמר בן ישראל כמו בהתיחסו על הדוכן הא כמה פעמים נאמרו יחוסיהם של השבטים בתורה ולא יחס אותם הכתוב אלא עד שבטם ולא עד יעקב ולבאר הענין שהקב"ה ברא העולמות בהשתלשלות בהירות וצימצומים רבים שצימצום את בהירתו בלבושים רבים וברא בהם את העולם ומלואו בכדי שיוכלו לקבל חסדיו והשפעות טובותיו על בריותיו כי באם היה הבריאה בבחירות העליון מן הנמנע היה לקבל את בהירתו ע"כ השתלשל את קדושת בהירתו זה למטה מזה עד שברא בהם העולמות וכל ההשתלשלות העולמות אף שהמה נחות דרגא זה מזה אעפ"כ אין הפרש ביניהם כי הכל דבוק חד בחברי' וכלול חד בחברי' והכל אחדין דלא מתפרשין אך צדיקי הדור המה העומדים בצל אל ע"י שיש בהם דעת היא המידה העליונה שבשלשה מדות חו"ב וד' המה היודעים הפרש שבהשתלשלות קדושה אף שהמה ריעין דלא מתפרשין כמו שאמרו ז"ל בברכות הבדלה בחונן הדעת מפני שהוא חכמה קבעוה בברכת חכמה כי בדעת נוכל להבין ההפרש שבין הקדושות אף שכלול חד בחברי' והקב"ה ברא העולמות בשתי מדות היינו בגבורה ורחמים וכוונת הבריאה היתה שיכלול מדת הגבורה במדת הרחמים והעיקר כוונת הבריאה היתה רק להטיב לברואיו הוא מדת החסד רק השי"ת צירף לה מדת הגבורה בכדי שיהיה שכר ועונש והכוונה היה לכלול הגבורה ברחמים היינו לכלול שמאל בימין וקרח במחלקותו הפריד מדת הרחמים ממדת הגבורה והטה עצמו רק למדת הגבורה {מלמד אותנו הרבי כמה גרועה המחלוקת שמפרידה את הרחמים מהבריאה} כי לא רצה לכלול בימין לכך ת"א ואתפליג כי השני דברים שהיה כלול זה בזה הגבורה ברחמים הפריד זה מזה וידוע כי אברהם היא מדת הרחמים ויצחק מדת גבורה ויעקב הוא הבריית התיכון המחבר שתי הקצוות וכולל גבורה בחסד וקרח עשה פירוד בין הגבורה והרחמים ע"כ לא נאמר אצלו בן יעקב כי הפריד עצמו ממדת יעקב ויעקב התפלל על זאת שלא יזכר שמו על קרח כי קרח הפריד עצמו ממדתו כנ"ל.

עוד בפסוק הכ"ל ויקח קרח בפרש"י פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא כו' בן יצהר בן קהת בן לוי ולא הזכיר בן יעקב שבקש יעקב רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלקותם שנאמר ובקהלם אל תחד כבודי וכו'. והנה לכאורה הוא תמוה ולמה התפלל שלא יזכר שמו במחלקותו של קרח דווקא ולמה לא התפלל שלא יזכר שם של בנו לוי וכי קהת ויצהר שהיו ג"כ צדיקים גדולים ולמה הקפיד על שמו דווקא ונראה לתרץ בהקדם משנה י"ג פרק ה' דאבות וז"ל כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים וכו' איזהו מחלוקת שהיא לשם שמים זו מחלוקת הלל ושמאי ושאונה לשם שמים זו מחלוקת קרח וכל עדתו וכו' והנה ידוע לכל דברי אדומ"ר איש האלקים מו"ה אלימלך זצוק"ל בספרו נועם אלימלך שפי' על מחלוקת קרח וכל עדתו שדקדק בדברי המשנה הנ"ל שאמרו ז"ל ושאונה לשם שמים זו מחלוקת קרח וכל עדתו הול"ל ושאונה לש"ש זו מחלוקת קרח ומשה ואהרן ומפרש הוא ז"ל שקרח הי' חולק עם עדתו שהם בעצמם ג"כ היו שונאים זא"ז וכל אחד רצה להיות ראש רק מפני שרצו לחלוק על משה רבינו ואהרן עשו שלום לפי שעה וזהו מחלוקת קרח וכל עדתו שבין קרח ועדתו הי' ג"כ מחלוקת ע"ש בספרו הקדוש. והנה ארזבי ביאור ואוסיף נופך משלי. דהנה יש לדקדק במשנה הנ"ל למה לא אמר המשנה זו מחלוקת בית שמאי ובית הלל ולמה נקט מחלוקת שמאי והלל ונראה דנקט דווקא שמאי והלל לפי

ששמאי והלל חלקו לש"ש דווקא זה אמר הלכה כך הוא כך צריך להיות תכשיטי כלה וזה אמר לא כך אלא כך הוא ההלכה וכך צריך להיות תכשיטי כלה ולא הי' כוונתם לשום פני' בעולם כלל רק לש"ש כנ"ל, לאפוקי תלמידיהם דהיינו בית שמאי ובית הלל הי' **בנמצא ביניהם כמה וכמה שכוונתם הי' לאיזה פני' שזה אמר שרבי שלי גדול ביותר ואיש האלקים וזה אמר שרבי שלי גדול ביותר והי' מעורב בגיאות וגדלות וכדומה פניות אחרות והגם שהי' קיום למחלוקת שלהם ג"כ זה הי' מפני שהי' במחלוקתם מעורב עם אמת זה נתן קיום להחזיק המחלוקת שיהי' קיום אבל כולה לשם שמים לא הי', כי אם מחלוקת שמאי והלל גופייהו שהי' צלול וברור לשם שמים על כן נקט התנא איזה מחלוקת שהיא לש"ש זה מחלוקת שמאי והלל דווקא. וההיפוך הי' מחלוקת קרח וכל עדתו וכפי' אדו"מו זצוק"ל הנ"ל שלא הי' כלל בו שום נידנוד אמת כלל וכלל אפילו כחוט השערה ע"כ לא הי' קיום כלל כמי שפי' רש"י כל דבר שקר שאין בו קצת אמת אין לו קיום ומיד בבוקר הי' קץ וסוף למחלוקת ונגמר הדבר מיד ונעשה דין בהם ואילו הי' במחלוקת קרח מעט מעורב באמת כל שהוא הי' חלילה נמשך המחלוקת. ומאין הי' נמשך זה שלא הי' במחלוקת קרח שום נידנוד אמת והלא קרח הי' פיקח גדול והי' לו לערב במחלוקתו כל שהוא מאמת והי' לו קיום זמן מה זה בא מחמת שיעקב אבינו ע"ה ראה זה ברו"הק והתפלל שלא יזכר שמו של יעקב במחלוקתם כידוע שמדת יעקב אבינו ע"ה היתה מדת אמת ואלו הי' נזכר שמו של יעקב אבינו ע"ה היתה חיזוק חלילה למחלוקת וזה שפרש"י ז"ל ולא נאמר בן יעקב לפי שיעקב ביקש רחמים על עצמו דייקא שלא יזכר שמו במחלוקתו של קרח וגו' כדי שלא יהי' שום תערובת אמת כלל וממילא תתבטל המחלוקת תיכף ומיד כנ"ל.**

במדרש רבה דרש רבא מאי זכתיב שמש ירח עמד זבולה מלמד שעלו שמש וירח לזבול אמרו לפניו רבש"ע אם אתה עושה דין לבן עמרם נצא ואם לאו לא נצא וכו' הנה המאמר המד' הלז לכאורה תמוה וכי מאי איכפת לשמש וירח המחלוקת של קרח על משה ואהרן ויובן ע"פ מאמרם ז"ל על פסוק ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן וכו' והובא ברש"י ז"ל שוים נבראו ואמרה הלבנה א"א לשני המלכים שישתמשו בכתר אחד אמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך ולהפיס דעתה הרבה לה צבאי' ואמר לה צדיקים יקראו על שמך דוד הקטן יעקב הקטן והענין הוא כי באמת כן הי' רצונו הקדום שיהי' אחד גדול ואחד קטן כי אי אפשר שישתמשו שני מלכים בכתר אחד כנ"ל וכן נשתכלל העולם מתחילת בריאתו תיכף עד לעתיד לבוא שלא ימצא בעולם שני אנשים שוים וכן בכל דור ודור ודורשינו שיהיו שני ראשים שוים בממשלה אחד אלא א"כ שהאחד ימעט א"ע לפני השני וכן בצדיקים הוא ג"כ כך הגם שיש שני צדיקי' גדולים שהם שוים שניהם בערך השגות מציאות אלקות ומדותיהם ג"כ שוים אעפ"כ זאת בלתי אפשר שיהיו שמש הטוב יצא בעולם בשוה שיהיו בשוה בעיני הבריות זאת בלתי אפשר רק אחד יגביהו ה' ואחד ימעטו ה', והנה אז כשהלבנה אמרה לפני הקב"ה אי אפשר לשני וכו' השיב לה הקב"ה לפי שאתה מבין את זאת והשגת זאת שכך צריך להיות ע"כ מעטי א"ע לפני השמש ולהפיס דעתה הרבה צבאי' וגם צדיקים יקראו על שמך יעקב הקטן דוד הקטן לפי שהצדיקים יכולים ג"כ למעט את עצמם והם בזה הבחינה שיהיו נכנעים וקטנים ואז באותו הפעם פעלה הלבנה במיעוטה לכל ישונה זאת הדרגה לעולם שישמשו שני דברים בשוה או שני אנשים שיהיו בשוה בממשלה רק אחד צריך להמעט לפני חבירו והנה קרח רצה ג"כ להיות כהן גדול כמו אהרן ורצה שיהיו שני מלכים בכתר אחד ולא רצה למעט א"ע ע"כ שמש וירח עמדו ועלו לזבול ואמרו אם אתה עושה דין לבן עמרם נצא וכו' לפי שקרח הי' רוצה לבטל ולשנה את תפקידם מה שהם פעלו אז בשעת המיעוט שהם מורים ומלמדים לבני אדם שאי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד והוא רצה להשחית עבודתם לכן אמרו אם אתה עושה דין נצא ואם לאו לא נצא שא"כ לא פעלנו מאומה בהמיעוט ולהבין למה עלו לזבול דווקא ולא לשחקים דהוא ג"כ למעלה מן הרקיע שבו קבועים המאורות נראה ע"פ דאיתא במדרש נשא דף רנ"א שהרשעים סילקו השכינה עד הרקיע ערבות ועמדו האבות והורידו השכינה וכו' עד יעקב הורידה לרקיע ד' שהוא זבול עמד לוי והורידה מזבול לשחקים עמד קהת והורידה משחקים לרקיע עמד עמרם והורידה מרקיע למלון עמד משה והורידה לארץ והנה כשיש שלום בין בני ישראל אזי שכינה שרוי ביניהם ובאם יש מחלוקת חלילה ביניהם אזי מסלקים השכינה מעליהם וזה ידוע מספרי הקודש שחמה ולבנה מרמזים לשמש וירח שלמעלה נמצא שלוי מקור השבת הורידה מזבול עד שהצדיקים שאחריו הורידו השכינה לארץ וקרח כאשר חלק על הכהונה ורצה לסלק השכינה הקדושה כמו שנאמר אתה וכל עדתך הנועדים על ה' על כן נסתלקו השמש וירח שרומזים לאורות שלמעלה כידוע עד הרקיע זבול ושם עמדו עצמם ששם הי' השכינה בתחילה עד בוא לוי והורידה כנ"ל.

וידבר ה' אל משה לאמר הרמו מתוך העדה הזאת ואכלה אותם כרגע ויפלו על פניהם ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה כו' ויש לדקדק מה זה הלשון הרמו הול"ל לשון הבדלו כאמור למעלה בפסוק ותו קשה מה ויפלו על פניהם מה היה כוונתם בנפילה ונראה לי כי ידוע לכל בני ישראל שהצדיק מגין על הדור ואפרש קצת להבין הדבר האיך הוא מגין. הענין הוא כך שהצדיק בכל דבר מצוה ובכל עסק של מצוה הן בתורה ובתפילה היא מקשר עצמו עם כל ישראל, כדתקנו הקדמונים לומר בכל דבר לשם יחוד כו' בשם כל ישראל והרבה עמל ויגיע ועבדות גדול יש להצדיק לקשר עמהם הגם שנמצאים בעו"הר ביניהם כמה וכמה בעלי מדות רעות ובעלי עבירות עד שכמעט ממשכיכים אותו למטה חלילה וחלילה אעפי"כ לא זו אותן מלחבבן עד שנמשך למטה ממדריגתו הקדושה ומקשר עצמי עמהם כדי שעפי"כ יוכל להעלות את תפילתם ותורתם ומצותם שיהיה עולה למעלה למעלה להיות כתר ונזר ועטרה כביכול על ראשו של ממ"ה הקב"ה ועפי"כ נמשך עליהם מלמעלה כל השפעות טובות ורחמים וחסדים טובים פשוטים ומגולים ואם הצדיקי הדור לא היו מקשרים עצמם עם כל ישראל אז לא היתה תקוה חלילה ללא טובים שבהם שבישראל כי תורתם ומצותם בעצמם אינם יכולים לעלות למעלה מפני הקטרוג ובפרט שהוא בלא דו"ר דלא פירחת לעילא כידוע מזו"הק וממילא היה נפסק חלילה החיות וההשפעות מלמעלה להיות יורד ומשתלשל עליהם והיו ספו תמו ונכרתם חלילה וחס ועפי"כ הצדיקי הדור שמקשרים עצמם עמהם הם מגינים עליהם כנ"ל ונחזור לענינינו ומשם בארה ביאור הפסוק כי וילונו כל עדת בני ישראל כו' על משה ועל אהרן לאמר אתם המיתם את עם ה' ויהיה בהקהל העדה על משה ואהרן וכו' והנה ממילא מובן איך שחטאו חטא שאין למעלה ממנו כי הצדיק הדור ובפרט משה רבינו ע"ה רועה נאמן שמסר משה עצמו על ישראל ומגין עליהם כו' שמקשר עצמו עמהם והוא יגיעה ועמל גדול כו' והם הקהלו עצמם על משה ואהרן לאמר אתם המיתם עם ה' ע"כ וידבר ה' אל משה לאמר הרמו מתוך העדה פירש שתרימו עצמיכם למעלה מהם ולא תקשרו עצמכם עמהם ועפי"כ ואכלה אותם כרגע שיהי' נפסק מהם חיותם מאחר שלא יתקשרו עצמם עמהם כו' מדה כנגד מדה כי כן מדותיו של הקב"ה מכ"מ והנה משה רבינו ואהרן בשמעם דבר זה הבינו מדברי השי"ת שהדבר תלוי בהם ושהוא פותח להם פתח שידעו שעיקר תלוי בהם כמש"ה ועתה הניחה לי ודרשו ז"ל שפתח לו פתח ע"כ תיכף ומיד אדרבא קשרו עצמם עמהם וירדו יותר למטה וזהו ויפלו על פניהם פירש כששמעו משה רבינו ואהרן כה"ג {על העונש לקרח ועדתו} לא רצו לרומם עצמם מהם אדרבא קשרו עצמם עמהם יותר {פי' התחברו והכניסו בליבם אהבה רבה ויתירה אליהם} כידוע מסוד נפילת אפים והיא לקשר עצמו אפילו עם נשמות הרשעים שבגיהנם כדי להעלותם וזהו ויפלו על פניהם בסוד נפילת אפים ואח"כ ויאמר אל אהרן קח את המחתה עם הקטורת ג"כ להגין עליהם עוד ביותר.

ויאמר ה' אל אהרן אתה ובניך ובית אביך אתך תשאו את עון המקדש ואתה ובניך אתך תשאו את עון כהנתכם וכו' ועבדתם עבודת מתנה אתן את כהנתכם כו' הענין הוא ע"פ מה דאיתא במס' הוריות פ' שלישי ת"ר כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיוורד על פי מדותיו כמין שני טיפין מרגליות היו תלויות על זקנו של אהרן א"ר פפא כשהוא מספר כו' והי' משה דואג כו' ועדיין הי' אהרן דואג שמא נהנית בשמן המשחה יצתה ב"ק מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד כו' ע"כ. ושמעתי פי' הדברים מכאמ"ר רשכב"ה בוצינא קדישא מו"ה אלימלך זצוק"ל כי הנה מדרך הצדיקים ההולכים בדרך האמת בעבודתו ית"ש להיותם תמיד בדאגה ולחשוד א"ע פן ואולי נהנו מהעו"הז הגם שעושים כל דבר ודבר לש"ש אעפי"כ חושב על עצמו וחש שעושה הכל בשביל הנאת גופו לבקש גדולה לעצמו וכדומה. ולזאת הנה גם אהרן הכהן מורה עלה על ראשו פן נהנה ממה שנמשח לכהן גדול איזה הנאה גופניות לכבוד ולתפארת שלא לשם שמים. וזהו אמרם חז"ל שהי' דואג שמא נהנית בשמן המשחה כלומר שמא נהנה ממה שהגיע לו הגדולה והשררה הזאת על ידי שנמשח בשמן המשחה ויצתה ב"ק וכו'. והנה הגם שלפעמים הצדיק משער בנפשו כי כל מה שעשה הי' הכל בלתי לה' לבדו ולא לשום הנאת עצמו אעפי"כ לא יבוא מזה לידי התנשאות וזאת ישיב אל לבו כי כל עבודתו עבודת הקודש באמת הוא מתנה מאתו ית"ש אשר זיכהו בהמעשים הטובים האלה ולא ע"י הזדככותו

וזהו מאמר הכתובים המובאים לפנינו ויאמר ה' אל אהרן כו' אתה ובניך אתך תשאו את עון כהנתכם פי' שתמיד תדאגו אולי אתם מקצרים בעבודת הכהונה דהיינו שאתם עושים לכבוד עצמיכם ולהנאתכם וכדומה. והנה הגם שתדעו בבירור גמור כי כל כוונתכם רצוי' היא לשמו יתברך ויתעלה בהזדככות גדול אעפי"כ לא תרימו ראש ויאמר

לזה אשר עבודת מתנה אתן את כהונתכם פי' שהוא במתנה מן השמים והוא נקרא בספרים הקדושים מ"ד ולא מחמת סיבת מעשיכם שהוא מ"נ וע"י זה לא תבואו לידי שום התרוממות והתנשאות כלל וכלל.

ועבד הלוי הוא את עבודת אוהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם לדורותיכם וכו' ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב והנה יש לדקדק בפסוקים אלו מאי ועבד הלוי הוא. וכבר הובא בזו"ה ק"ה כמה וכמה פירושים על זה. ואענה גם אני את חלקי ותו מאי והם ישחו עונם ועוד יש לדקדק בפסוק ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב שאין לו פירוש לכאורה לפירש"י ז"ל דהול"ל סתמא ונחשב לכם תרומתכם כתרומה גדולה מאי כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב. ונראה דאיתא במסכת ר"ה חז אמר כובש וחד אמר נושא. ונראה דמר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי דהנה ידוע דהעיקר בהאדם רק המחשבה והכוונה רחמנא לבא בעי והנה מדרך האיש הישראלי ההולך בדרך אמת לעשות הכנה קודם כל דבר שרוצה לעשות הן לתפילה עושה מקודם הכנה מכמה ענינים כל אחד לפום מה דמשער בשיעורין דילי' לפי שכלו ומוחו שעושה מצות ומעש"ט מקודם ומהרהר בתשובה או לומד תורה קודם וכדומה שאר הכנות והנה אם אח"כ עומד ומתפלל ויוכל להתפלל לפי שכלו בדחילו ורחימו אזי בוודאי מה טוב ומה נעים ואשריו שהי' המחשבה טובה והמעשה ג"כ טוב והגם שבעמדו להתפלל אח"כ אינו יכול להתפלל אעפ"כ הכל הולך אחר ראשית המחשבה וכן להיפוך חלילה לעבירה הכל הולך אחר המחשבה ואם הוא בלא מחשבה הוי לי' שוגג בעלמא. ולכך כשהאדם מהרהר בתשובה אזי הש"ית נוטל המחשבה של העבירה ונשאר מעשה בעלמא בלא מחשבה והוי לי' שוגג בעלמא ומוחל לו וזה הוא מ"ד כובש פירש"י שמכביד הזכיות למטה דהיינו שמצרף המחשבה של המצוה וההכנה להמצוה או לתפילה להמעשה המצוה בעצמה ואזי מכביד הכף של הזכיות. ומ"ד נושא דהיינו שהש"י מחשב ומצרף המחשבו' וההכנו' טובו' והרהורי תשובה נגד מחשבות של העבירות ונוטל המחשבות של העבירות ומשליכם ונשאר שוגג בעלמא ובזה נעשים קלים הכף מאזנים של העבירות ובזה נושא עון והנה איתא בס' ברית מנוחה שבשעה שהיו מביאים קרבן לב"ה המק' ה' מסתכל הכהן העובד בבעל קרבן והבין מחשבתו ואם הבין שאינו עושה תשובה כראוי עדיין, אזי רמז הכהן העובד ללויים שיזמרו ניגון לעורר בעל הקרבן להרהר בתשובה ואזי הלויים בשירם ובזמרים הביאו לבעל הקרבן שיהרהר בתשובה לפי שהם בשירם ובזמרים היו ממשכיכם מי"ג ת"ד עלאה ממזל העליון שהוא מזלא עלאה שהוא שלשה היות של י"ג מדות והם י"ב תיבות ועם המקור הוא י"ג מכילין דרחמים והיו ממשכיכם לעולם הבינה שהוא עולם התשובה ומשם נמשך תשובה לבעל הקרבן ומהרהר בתשובה וממשיכין י"ג ת"ד עלאה ממזלא עלאה וממקור העליון שהוא נקרא אריך אנכין והיו ממשכיכין המוחין עלאין שהם שמות היות והמילואין דהיינו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כידוע ועי"ז ה' נמחל לבעל הקרבן ונעשה נושא שנוטלין ומבטלין המחשבות של העבירות ועל השוגג לכד שהוא מעשה בלי מחשבה ה' מכפר הקרבן של הבהמה בהמה נגד מעשה בהמיות שהוא מעשה בלי מחשבה לפי שנושא עון כנ"ל ע"י י"ג מכילין דרחמים שנמשך על ידיהם ואחד מהמדות הנ"ל הוא נושא עון כידוע ומשם בארה הפסוקים שלפנינו ועבד הלוי הו"א והוא גימטריא י"ב ועם התיבה הוא גימט' י"ג שהוא י"ג ת"ד שע"י עבדות הלוי נמשך ממקור אריך אנפין שנקרא הוא כדברי הזו"ה ק"ה ומשם נמשך לי"ג י"ד עלאה וזה ועבד הלוי הוא את עבודת אוהל מועד והם ישאו עונם שע"י עבודתם ישאו עונם שיהא נושא עון כנ"ל חקת עולם לדורותיכם ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב. וקאמר עוד הפסוק ונחשב לכם תרומתכם פי' שהרמה שלכם שאתם מרימים הכנ"י שהוא מלכות שמים שתרימו אותה ע"י מה שאתם ממשכיכין מי"ג ת"ד ממזלא עלאה ההיות עם המילואים שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן להמתיק אותה שתהי' כולה רחמים גמורים וזה כדג"ן מן הגרן גר"ן כתיב חסר וא"ו פי' אם תיטול תיבת דג"ן מן גר"ן אז נשאר ר' פחות ד' וכמלא"ה מן היק"ב פי' אם תיטול אותיות מלא"ה מן יק"ב אזי נשאר מן יק"ב ל"ו תצרף ל"ו מן יק"ב עם ר' פחות ד' מן תיבת גר"ן שנשאר מן גר"ן כנ"ל אזי עולה ביחד רל"ב במכוון כמספר ד' היות והמילואים שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ובזה נחשב לכם תרומתכם שתגביהו את כנ"י להמתיקה להמשיך לה לבנינות מלובן עלאה מי"ג ת"ד שיהי' כולו רחמים גמורים וחסדים גדולים על כנסת ישראל אמן.

ב' תמוז יומא דהילולא קדישא של המגן אברהם המגיד מטריסק

ב"ה ביום ב' תמוז יומא דהילולא של המגיד מטריסק זצוק"ל שזכה שאף לאחר מיתתו לא נקרא בשום שם ותואר של שררה רבי או אדמו"ר וכו', וזכה להוציא את ספרו בחייו כדי שלא יגיהו ויפרשו את דברי תורתו לא נכון, וראוי להושיב ישיבה על קברו דהיינו ללמוד להבין ולהשכיל בהיכל הפרשה בדברי התורה שלמד ולימד, וללא ספק יהיה לנו חיזוק גדול בעבודת השם כראוי ונכון.

ויקח קרח וגו' (טז, א). פירש"י לקח את עצמו לצד אחד וכו', הנה ג' סדרות האלו בהעלותך שלח קרח מדברים מענין מוציא דבה, כי בפרשת בהעלותך נכתב מה שמרים דיברה במשה רבנו ע"ה על אודות אשה כושית אשר לקח (במדבר יב, א) ונענשה שנעשה מצורעת, ובפרשת שלח כתיב הענין מהמרגלים שהוציאו דבה על הארץ והיה עונשם וימותו במגפה וגו' (שם יג, לב), ובפרשת קרח כתיב מה שקרח חלק על הכהונה והיה עונשו שפתחה הארץ את פיה ובלעה אותו ר"ל (שם טז, לב):

והענין הוא כי מרים דיברה במשה על אודות אשה הכושית שהיא צפורה בת יתרו, ותרגם אונקלוס על אשה הכושית אתתא שפירתא שהיא היתה בבחינת רחל שגם עליה תרגם אונקלוס (בראשית כט, יז) שפירא בריוא והיא בסוד מדת המלכות, ורח"ל נוט' ר'חמנא ל'בא ח'פץ ולבא מרמוז לבינה לבא שבסוד ה' ראשונה, כי משה רבנו ע"ה היה בסוד השם מ"ה כמו שאמר (שמות טז, ז) ונחנו מה שבסוד אות ו' שבשם, ואיתא בזוה"ק (עיי' בפרע"ח שער העמידה פ"ט בשם הזוה"ק פ' פקודי) כי וא"ו כורע לגבי ה' תתאה להעלותה לה' עילאה, ועל שם כוונה זו לקח משה רבנו ע"ה את צפורה שהיא בסוד רחל מדת המלכות ה' תתאה בכדי להעלותה לה' עילאה בבחינת רחמנא לבא חפץ, כי כל חפצה ומגמתה של מדת המלכות להתעלות ולהתחבר לבחינת ה' עילאה שבסוד בינה לבא על ידי הוא"ו שבינתים בחינת משה רבנו ע"ה, ומרים לא הבינה כוונתו ודיברה עליו, ועל עון לשון הרע נגעים באים (ערכין טו ע"ב) לכן היה עונשה שנעשה מצורעת, כי כיון שדיברה על עיסק אתתא שפירתא שהיא בסוד רחל שכל חפצה להתעלות לבחינת בינה הגיע הפגם שלה עד בחינת כתר חכמה בינה שבגימ' תש"ס, ולכן נענשה שבא עליה 'צרעת' שבגימ' גם כן תש"ס:

והמרגלים שחטאו והוציאו דבה על הארץ פגמו בנקודה הראשונה, כי אורא דארעא מחכים (ב"ב קנח ע"ב) שהיא בסוד חכמה עילאה שבסוד אות יו"ד שבשם שהיא בציור נקודה, ומשם נמשך החיות בסוד הכתוב (קהלת ז, יב) החכמה תחיה, וכיון שפגמו בזה נתקיים בהם מה שכתוב (איוב ד, כא) ימותו ולא בחכמה, ולכן וימותו במגפה ר"ל:

וקרח שחלק על אהרן הכהן שהוא בסוד מדת החסד שתחת קו החכמה הגיע פגמו גם כן עד החכמה, ועיקר המחלוקת היה על משה רבנו ע"ה שלקח המלוכה לעצמו והכהונה לאחיו, ומשה רבנו ע"ה היה הדעת של כלל ישראל, והדעת כולל כל הג' ראשונות כתר חכמה בינה, ועל שם זה נקרא בשם איש כמו שכתוב (במדבר יב, ג) והאיש משה, כי אי"ש נוט' א'מצע י'מין ש'מאל שמרמוז לבחינת כתר חכמה בינה שהם בסוד אמצע ימין שמאל, כי משה רבנו ע"ה היה בסוד הדעת דכתר שכלול מכל הג' בחינות כתר חכמה בינה, ונודע כי זה לעומת זה עשה האלהים, וכשם שבקדושה יש ג' מוחין עילאין שהם כתר חכמה בינה שבגימ' תש"ס לעומת זה יש בסט"א שני קליפות 'שור' 'חמור' שבגימ' גם כן תש"ס, ולכן קרח שחלק על משה רבנו ע"ה פגם בבחינת כתר חכמה בינה וירד אחרונית לבחינת שור חמור שבסט"א כמורמוז ב'קרח' שבגימ' ש"ח נוט' ש'ור ח'מור, ולכן נענש שנבלע בארץ כי אר"ץ נוט' א'שה ר'עה 'צ'רעת' (יבמות סג ע"ב) שבגימ' גם כן תש"ס שהוא הצרעת של השני קליפות שור חמור:

וזהו מה שאיתא (אבות ה, יז) כל מחלוקת שהוא לשם שמים כו', איזה מחלוקת שהוא לשם שמים זה מחלוקת הלל ושמאי, ושאניה לשם שמים זה מחלוקת קרח ועדתו, כי מ'חלוקת ש'מאי ה'לל ר"ת אותיות משה, שמחלוקת זה היא בחינת משה שהוא בסוד אמצע ימין שמאל ג' מוחין כתר חכמה בינה סוד הדעת דכתר ולכן סופה להתקיים, ומחלוקת שאניה לשם שמים הוא מחלוקת 'קרח' שהוא מן הסט"א בבחינת הצרעת של שור חמור, ש'מחלוקת' זה הוא אותיות 'חלק' 'מות' שנבלע בארץ ר"ל:

וזה סוד מצות מזוזה דכתיב (דברים ו, ט) וכתבתם על מזוזות כי 'מזוזות' הוא 'זוז' 'מות' (זוה"ק ח"ג ע"ב), היינו לזוז ולבטל המות על ידי הארת הג' מוחין כתר חכמה בינה שהם בסוד החיים, כי המזוזה היא תחת המשקוף בין שתי המזוזות שהם בסוד אמצע ימין שמאל סוד כתר חכמה בינה דקדושה שעל ידי זה נתבטל המות והצרעת שמשני קליפות שור חמור, וזהו מה שכתוב (שמות יב, כב) וטבלתם בדם וגו' אל המשקוף ואל שתי המזוזות, כי 'פעמים דם' בגימ' כמנין 'מת', 'וטבלתם' הוא אותיות 'וטבלתם', שתבטלו המות על ידי מצות מזוזה שבמקום המשקוף ושתי המזוזות, שעל ידי זה תמשיכו עליכם האור והחיות מכתר חכמה בינה דקדושה:

ובפרט היום {בזמן הזה} בעת שמחת הנשואין ישנם כל בחינות האלו כי אין כתובה בלי תיגרא (שבת קל). שמוכרח להיות 'מחלוקת' שהוא 'חלק' 'מות' ח"ו, והביטול לזה הוא על ידי השני שושבינין שהם בסוד חמור ושושבינא דמטרוניתא והם מקיפין עם נשיהם, ובאיש ואשה יש שני אותיות י"ה שהם בסוד כתר חכמה בינה, כי קוץ העליון שביו"ד הוא כתר, גוף היו"ד חכמה, וה' ראשונה בינה, והם מקיפים את החתן עם הכלה שהם בסוד זעיר ונוקביה בסוד ו"ה שבשם, וגם מקיפים ז' פעמים בסוד הז' מדות חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות שהם בסוד ו"ה, שאות ו' הוא בסוד זעיר כולל ששה מדות חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד, ומדה שביעית שהיא מלכות היא בסוד ה' תתאה, ונתייחד שם י"ה בור"ה ונעשה היחוד בכל העשר ספירות, וכל זה על ידי השושבינין שהם בסוד י"ה בחינת הג' מוחין עילאין כתר חכמה בינה שהם בסוד המשקוף ושתי המזוזות, שעל ידי זה נעשה 'זוז' 'מות' לזוז ולבטל כל הבחינת מות מעל כל ישראל,

וישפיע השי"ת לנו על ידי סוד היחוד הנעשה על ידי החתונה באמצעות השושבינין כל הטובות והברכות בכלל ופרט

ברוחניות וגשמיות בני חיי ומזוני רויחי במהרה בימינו אמן:

ח' תמוז תרע"ח יארציט בנו הרה"ק רבי מרדכי זצוק"ל מקוזמיר חלק מדברי תורתו נדפסו בספר מאמר מרדכי, אחרי פטירתו על ידי אחיינו שהמשיך את תפקידו

מצוואת הרה"ק רבי מאטעלי מקאזמיר זצוק"ל שהודפס בספרו מאמר מרדכי

מדגיש על ספר מאור עינים מאור העינים משום שמאור שבספר קדוש זה מאיר עיניהם של ישראל ומסיים בברכה כמו אביו בספרו הק' מגן אברהם. ברו"ג בחומ"ר וכו'. ר"ת ב'רוחניות וג'שמיות

ב'ני ח"י ומ'זוני ר'פואה במהרה בימינו אמן

ימליץ טוב בעדינו

אכ"ר

גדולה שזה תיקון הדיבור. ועל תיקון המעשה, היא נתינת צדקה והי' מעשה הצדקה שלום. לכן יתן צדקה ביום ועש"ק שהוא בסוד מדת היסוד. מדת השלום. ועל צדקה זו שמעתי מכ"ק אאמו"ר זצוקללה"ה ששמע מאביו הקדוש ואביו מזקיניו הקדוש בעל מאור העינים זי"ע שאלי' הנביא גילה לצדיקי הדור שצריכים ליתן לעני הגון דוקא. ויען כי לעני הגון צריכים ליתן מתנה הגונה. ואם אין ידו משגת ליתן בכל עש"ק מתנה הגונה יוכל להניח אצלו הצדקה. מאיזהו ער"ש עד שיתאסף למתנה הגונה ויתן אז לעני הגון. וגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה ונזכה לגאולה שלמה בכלל ובפרט ברו"ג ב'ח'ומ'ר ב'ב'ב אמן.